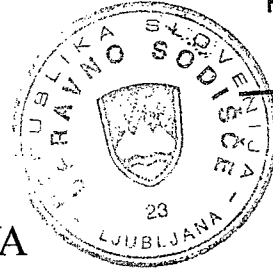



UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

11. 12. 20 19

Podpis pristojne
sodne osebe:



SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki dr. Damjan Gantar kot predsednik ter mag. Darinka Dekleva Marguč in Jure Likar kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Klavdije Škrlec kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Okrožno sodišče v Ljubljani, Tavčarjeva 9, Ljubljana, njega pa Državno pravobranilstvo, sedaj Državno odvetništvo, Šubičeva 2, Ljubljana, ki v zadevi nastopa tudi kot zastopnik javnega interesa, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-81/2015/12 z dne 21. 2. 2017,

na seji dne 11. decembra 2019

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugotovi, izpodbijana odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-81/2015/12 z dne 21. 2. 2017 se odpravi in se zadeva vrne toženi stranki v ponovni postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške tega postopka v znesku 285,00 EUR v roku 15 dni od vročitve te sodbe.

OBRAZLOŽITEV

1. Z izpodbijano odločbo je tožena stranka odločila v ponovljenem postopku po sodbi št. I U 897/2015 z dne 12. 1. 2017 o pritožbi prosilca _____ zoper odločbo Okrožnega sodišča v Ljubljani št. Su 1-9/2015 z dne 20. 2. 2015 (sedaj tožeča stranka) v zadevi odobritve dostopa do informacij javnega značaja tako, da je z izrekom pod točko 1 pritožbi ugodila in odločbo tožeče stranke delno odpravila ter ji naložila, da mora prosilcu v roku 31 dni od prejema te odločbe posredovati fotokopije v nadaljevanju naštetih dokumentov, ki se nanašajo na podatke o številu vseh zadev, ki jih vodi sodnica ~~Dejana Fekonja~~, ter o številu rešenih zadev in na uspeh pritožbenih postopkov zoper sodbe te sodnice v obdobju 2008 do 2014, hkrati pa je z 2. točko izreka pritožbo prosilca zavrnila glede tam naštetih dokumentov, ker z njimi organ ne razpolaga, obenem pa je z izrekom pod točko 3 odločila, da v tem postopku posebni stroški niso nastali.
2. V obrazložitvi navaja, da je z odločbo z dne 20. 2. 2015 tožeča stranka zavrnila zahtevo prosilca za dostop do zahtevanih podatkov o številu zadev, ki jih vodi sodnica Dejana Fekonja, številu rešenih zadev in uspehu pritožbenih postopkov zoper izdane sodbe te sodnice za obdobje preteklih sedem let kot informacij javnega značaja. V nadaljevanju ugotavlja, da so zahtevani podatki podlaga za izdelavo ocene sodniške službe in del osebne spisa sodnika, na podlagi katerih se izdelava ocena sodniške službe, saj so sestavni del kriterija delovne uspešnosti in delovne sposobnosti reševanje pravnih zadev, ki sodita med kriterije za izdelavo ocene sodniške službe po 29. členu Zakona o sodniški službi (ZSS), prav tako pa so zahtevani podatki tudi sestavni del obrazložitve ocene sodniške službe. Čeprav je tožeča stranka izhajala iz stališča, da se je tožena stranka že izrekla glede takih podatkov, kakršni so zahtevani v konkretnem primeru, namreč da ocene sodniške službe ne predstavljajo informacije javnega značaja, z izjemo izreka ter končnega skupnega povzetka ocene na koncu obrazložitve, prosilec pa zahteva ravno podatke, ki so del obrazložitve sodniške ocene, medtem ko preostalih informacij v obrazložitvi sodniških ocen v skladu z načelom sorazmernosti ni mogoče uvrstiti med informacije v zvezi z opravljanjem javne funkcije, ki bi presegle izjemo varstva osebnih podatkov iz 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ; glede na dejstvo, da že sama obrazložitev ocene sodniške službe predstavlja varovane osebne podatke, so podatki iz osebnih spisov sodnikov, ki so podlaga za izdelavo sodniških ocen, še toliko bolj varovani osebni podatki in ne gre za informacije javnega značaja, pa tožena stranka ugotavlja nasprotno, da v konkretnem primeru zahtevani podatki ne predstavljajo ocene sodniške službe. Zato kot neutemeljen označuje zaključek tožeče stranke v prvostopenjski odločbi, da je bilo o tem vprašanju že odločeno in da je tožena stranka zavzela stališče, da gre za varovane osebne podatke. V tej zvezi tožena stranka opozarja, da zahtevani podatki nedvomno predstavljajo osebne podatke v smislu 6. člena ZVOP-1, ki določa, da

je osebni podatek katerikoli podatek, ki se nanaša na določeno ali določljivo fizično osebo torej posameznika, ne glede na obliko, v kateri je izražen, posameznik pa je določena ali določljiva fizična oseba, na katero se nanaša osebni podatek, v konkretnem primeru sodnica Dejana Fekonja. Čeprav meni, da sodišče v citirani sodbi št. I U 897/2015 z dne 12. 1. 2017 ni obrazložilo, kako bi lahko izjava te "prizadete stranke" vplivala na odločitev tožene stranke v ponovljenem postopku, jo je kljub temu skladno z napotkom sodišča v sodbi št. I U 897/2015 z dne 12. 1. 2017 tožena stranka na podlagi 4. odstavka 64. člena ZUS-1 pozvala v postopek kot stranskega udeleženca, imenovana sodnica pa se je na poziv tožene stranke odzvala z vlogo z dne 17. 2. 2017 in predlagala, naj tožena stranka zahtevo prosilca zavrne iz razloga po 3. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, ker meni, da zahtevani podatki ne pomenijo informacije javnega značaja, pač pa gre za osebne podatke, katerih razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov.

3. V nadaljevanju obrazložitve izpostavlja določila 1. odstavka 129. člena in 130. člena Ustave ter 1. člena Zakona o sodniški službi (ZSS) v povezavi s 3. točko 2. člena Zakona o sistemu plač v javnem sektorju (ZSPJS), iz katerih izpeljuje stališče, da so sodniki javni funkcionarji, osebe, ki opravljajo javno funkcijo, kar pomeni, da zato prihaja v obzir določba 1. alineje 3. odstavka 6. člena ZDIJZ, po kateri se ne glede na določbe prvega odstavka 6. člena ZDIJZ dostop do zahtevane informacije izjemoma dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca in zato v konkretnem primeru zahtevani podatki niso varovani osebni podatki. Dodaja še, da sta tudi direktorica sodišča in tajnica kazenskega oddelka javni uslužbenki, zato tudi podatki o njunem osebnem imenu in delovnem mestu, ki se pojavljata na zahtevanih dokumentih, ne predstavljajo varovanih osebnih podatkov. Ker je prosilec zahteval statistične podatke o opravljenem delu imenovane sodnice, ki nedvomno predstavljajo podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije, po stališču tožene stranke ni upravičeno sklicevanje na izjemo iz 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Zato tudi ni mogoče upoštevati mnenja imenovane sodnice, da gre za varovane osebne podatke.
4. Nadalje glede stališča sodišča v sodbi št. I U 897/2015 z dne 12. 11. 2007, da mora tožena stranka v ponovnem postopku upoštevati 78. člen Zakona o sodiščih (ZS), tožena stranka poudarja, da citirana določba ZS ureja varstvo in obdelavo osebnih podatkov sodnikov in da je to tožena stranka tudi upoštevala ter presodila, da ne gre za tajne podatke v smislu izjeme po 1. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Sama namreč meni, da je s citirano določbo 78. člena ZS določeno, da gre za "zaupne" podatke, torej varuje osebne podatke in preprečuje dostop nepooblaščenih oseb do varovanih osebnih podatkov v kadrovske evidenci, ki se vodi o sodnikih kot javnih funkcionarjih, vendar po mnenju tožene stranke ne gre za tajne podatke v smislu 1. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, kar naj bi izhajalo tudi iz mnenja Ministrstva za

pravosodje z dne 29. 12. 2016. Zato meni, da 6. odstavek 78. člena ZS ni mogoče razlagati na način, da gre za dodatno izjemo od prosto dostopnih informacij javnega značaja poleg izjem, določenih v 1. odstavku 6. člena in 5.a člena ZDIJZ. Ker se citirani 6. odstavek 78. člena ZS nanaša na obdelavo osebnih podatkov, ki je sicer urejena že v ZVOP-1, razen tega pa je z vidika pravne podlage za posredovanje osebnih podatkov javnih funkcionarjev urejena tudi v 3. odstavku 6. člena ZDIJZ kot pravni podlagi za posredovanje osebnih podatkov v zvezi z opravljanjem javne funkcije, slednja določba sodnikov kot javnih funkcionarjih ne izključuje.

5. Zaključno v svoji obrazložitvi tožena stranka še pojasnjuje, da ker so zavezanci skladno s 4. členom ZDIJZ dolžni omogočiti dostop zgolj do že obstoječih informacij in niso dolžni ustvariti novega dokumenta, zbirati informacije, opravljati raziskave ali analizirati podatke, da bi zadostili zahtevi prosilca, je tožena stranka ob ugotovitvi, da tožeča stranka ne razpolaga s preostalimi zahtevanimi dokumenti, pritožbo vlagatelja v tem delu kot neutemeljeno zavrnila.
6. V tožbi z dopolnitvijo z dne 24. 3. 2017 tožeča stranka očita pomanjkljivo obrazložitev razlogov, zakaj tožena stranka meni, da imenovani sodnici ne gre priznati statusa stranskega udeleženca v postopku, ker da ne obstaja materialnopravni predpis, ki bi nakazoval razmerje do upravne zadeve dostopa do informacij javnega značaja, pri čemer nadalje meni, da tožena stranka ni pravilno upoštevala določil 78. člena ZS, ki na poseben način ureja dostop do informacij javnega značaja za specifičen primer sodnikov, zato sta ZS in ZDIJZ v razmerju posebnega in splošnega predpisa, kar v konkretnem primeru narekuje uporabo določil ZS ter zahtevo prosilca zavrniti. Kot ključno v tožbi izpostavlja vprašanje, ali zahtevani podatki predstavljajo osebne podatke in je na podlagi teh dokumentov mogoče sklepati, kakšno učinkovitost dosega sodnik in kakšna je ocena dela sodnika. Kot nesporno tožeča stranka označuje dejstvo, da zahtevani podatki predstavljajo dokument v skladu s 4. členom ZDIJZ, vendar gre za izjemo iz 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, saj so v obravnavanem primeru predmet presoje podatki/evidence učinkovitosti imenovane sodnice, ki so del osebnih spisov sodnikov, zahtevani podatki pa so tudi podlaga za izdelavo ocene sodniške službe in so tako del skupne ocene, saj so le-ti vsebovani in navedeni v obrazložitvi ocene sodniškega dela vsakega sodnika v tako imenovanem kriteriju o delovni sposobnosti ter kriteriju sposobnosti reševanja pravnih vprašanj, ki sta dva izmed devetih kriterijev za izdelavo ocene sodniške službe, glede razkritja katerih se je tožena stranka že izrekla v odločbi št. 090-75/2015/4 z dne 21. 4. 2015, pred tem pa tudi v odločbi št. 090-164/2013-2 z dne 5. 8. 2013, da ne predstavljajo informacije javnega značaja v celoti. Podatki o posameznih kriterijih za izdelavo ocene, tudi glede delovne uspešnosti ter sposobnosti razreševanja pravnih vprašanj, po mnenju tožeče stranke niso informacije javnega značaja, saj interes javnosti za razkritje teh podatkov ni podan, medtem ko je transparentnost nadzora

nad delom sodnikov dosežena z dostopom do odločitve in povzetkom v zadnjem odstavku obrazložitve ocen sodniške službe. Glede preostalih informacij v obrazložitvi sodniških ocen pa je že odločeno, da jih v skladu z načelom sorazmernosti ni mogoče uvrstiti med informacije v zvezi z opravljanjem javne funkcije, ki bi presegle izjemo varstva osebnih podatkov iz 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Glede na dejstvo, da že sama obrazložitev ocene sodniške službe predstavlja varovane osebne podatke, so po mnenju tožnika podatki iz osebnih spisov sodnikov, ki predstavljajo celo širši nabor podatkov, kot jih vsebuje sama obrazložitev ocene sodniške službe, hkrati pa tudi podlago za izdelavo sodniških ocen, še toliko bolj varovani osebni podatki in niso informacije javnega značaja, saj javni interes za razkritje teh podatkov ni podan. Za tožečo stranko je nesprejemljivo stališče tožene stranke, da pri posredovanju ocen sodniške službe podatke o učinkovitosti dela sodnikov (številke v zadevah sodnika) izloči kot osebne podatke, na drugi strani pa iste številke na dokumentu o številu instančnih odločb ter o številu rešenih zadev in doseganju norme ne predstavljajo več osebnega podatka, saj gre za povsem iste številke, s tem da so v obrazložitvi ocen sodniške službe navedeni samo skupni podatki o zadevah v posameznem letu, evidenca učinkovitosti pa je še dodatno strukturirana po posameznih področjih. Zato po prepričanju tožeče stranke ravno tako predstavljajo osebne podatke, ki brez ustreznega pojasnila, ki ga vsebuje ravno obrazložitev ocene sodniške službe lahko v laični javnosti privedejo do nepravilnega tolmačenja. Kot napačen tožeča stranka označuje tudi zaključek v obrazložitvi izpodbijane odločbe, ki navaja, da na podlagi podatkov, ki jih prosilec zahteva, ni mogoče sklepati, kakšno učinkovitost dela dosega sodnik in kakšna je ocena dela sodnika, češ da letni podatki o zadevah sodnika - obrazec Sodnega sveta, ima celo ovrednoteno (procentualno) doseganje norme po merilih Sodnega sveta (zadnji stolpec) in tako neposredno izkazujejo učinkovitost posameznega sodnika. Tožeča stranka sodišču predlaga, da izpodbijano odločbo v 1. točki izreka odpravi in da zahtevo prosilca zavrne, oziroma podrejeno, da zadevo vrne toženi stranki v ponovni postopek, v vsakem primeru pa naj ji naloži plačilo tožnikovih stroškov postopka.

7. Tožena stranka v odgovoru na tožbo v celoti vztraja pri navedbah v izpodbijani odločbi in sodišču predlaga, naj tožbo zavrne kot neutemeljeno, dodatno tudi ob upoštevanju stališč v sodbi naslovnega sodišča št. I U 831/2007 z dne 24. 10. 2007.
8. Prosilec _____, ki mu je sodišče kot stranki z interesom posredovalo tožbo v vednost in morebiten odgovor, je v danem roku vložil svoj odgovor na tožbo, v katerem sodišču predlaga, naj tožbo zavrne kot neutemeljeno. Sodnica Dejana Fekonja, ki ji je sodišče kot stranki z interesom prav tako posredovalo tožbo v vednost in morebiten odgovor, na tožbo v danem roku, niti pozneje, vse do odločitve sodišča, ni odgovorila.

K točki 1:

9. Tožba je utemeljena.
10. V obravnavani zadevi je predmet spora uvodoma navedena drugostopna odločba, ki jo je tožena stranka istočasno oprla na 1. odstavek 248. člena ZUP, po katerem organ druge stopnje zavrne pritožbo, če ugotovi, da je bil postopek pred odločbo pravilen, da je odločba pravilna in na zakonu utemeljen, pritožba pa neutemeljena, hkrati pa tudi na 1. odstavek 252. člena ZUP, ki določa, da če organ druge stopnje ugotovi, da so bili v odločbi prve stopnje zmotno presojeni dokazi, da je bil iz ugotovljenih dejstev napravljen napačen sklep glede dejanskega stanja ali da je bil napačno uporabljen pravni predpis, na podlagi katerega je bilo odločeno v zadevi, ali če spozna, da bi bilo treba po prostem preudarku izdati drugačno odločbo, odpravi odločbo prve stopnje s svojo odločbo in sam reši zadevo. Tožena stranka je z izpodbijano odločbo z izrekom pod točko 1 ugodila pritožbi prosilca in prvostopno odločbo tožeče stranke (organa prve stopnje v smislu 1. člena ZDIJZ) delno odpravila ter ji naložila posredovati prosilcu fotokopije v nadaljevanju naštetih dokumentov, istočasno pa je z izrekom pod točko 2 pritožbo prosilca zavrnila glede poročil 4010, tabela 1, podatki za: Vrsta sodišča: Okrožno sodišče, Sodišče: OZ v Ljubljani, Področje: Kazensko, Sodnik: Dejana Fekonja; Filter izbira obdobja: letno, za leto 2011, 2010, 2009 in 2008, ker organ z njimi ne razpolaga. S tako oblikovanim izrekom pa po mnenju sodišča ni ustrezno zadoščeno zakonskim zahtevam po določilih 213. člena ZUP, po katerem mora biti izrek odločbe določen in jasen tako, da ne dopušča različnega tolmačenja. Izrek izpodbijane odločbe pod točko 1. in 2. pa po oceni sodišča ni jasen, saj ni razvidno, ali je gre za dve pritožbi prosilca, saj iz izreka pod točko 1. izpodbijane odločba izhaja, da se pritožbi v celoti ugodi, medtem ko bi iz 2. točke izreka utegnilo izhajati, da gre za samostojno pritožbo prosilca, ki jo je tožena stranka zavrnila, morebiti tudi le v določenem delu, kar bi prav tako utegnilo izhajati iz 2. točke izreka izpodbijane odločbe. Razen tega bi bilo glede na delno zavrnitev prosilca bi bilo mogoče sklepati, da je pritožbo delno zavrnila, vendar iz izreka pod točko 2. izpodbijane odločbe to ne izhaja, medtem ko je iz obrazložitve odločbe tožene stranke razvidno, da je tožena stranka ocenila, da je pritožba delno utemeljena (iz obrazložitve na str. 3), kar nakazuje, da gre zgolj za eno in ne dve pritožbi. Sodišče že iz navedenega razloga ni moglo presojati pravilnosti odločitve tožene stranke v izpodbijani odločbi in o tožbi odločiti po vsebini, zato se ni spuščalo v presojo tožbenih ugovorov in je tožbi ugodilo že iz navedenih razlogov ter izpodbijano odločbo odpravilo ter zadevo vrnilo toženi stranki v ponovni postopek (3. točka 1. odstavka 64. člena ZUS-1). Tožena stranka je dolžna v roku 30 dni od prejema sodbe izdati nov upravni akt, pri tem pa je skladno s 4. odstavkom 64. člena ZUS-1 vezana na pravno mnenje sodišča glede uporabe materialnega prava in na njegova stališča, ki se tičejo postopka (4. odstavek 64. člena ZUS-1), zato sodišče zaradi učinkovitega vodenja nadaljnjega postopka

izrecno opozarja na stališča, ki jih je v bistveno primerljivi zadevi izrazilo v pravnomočni sodbi št. I U 990/2019 z dne 6. 11. 2019 (v obrazložitvi pod tč. 14. do 25.) in jo zato ponovno navaja, kot sledi: " V obravnavani zadevi gre za podatke, ki se nanašajo na osebne podatke sodnikov. Tožena stranka je po pritožbi prosilca pritožbi delno ugodila in odločila, da mora organ v postavljenem roku prosilcu posredovati (navedene) osebne podatke o sodnikih. Svojo odločitev je oprla na ugotovitev, da gre za podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije in da so zato ti podatki informacije, ki so prosilcu dostopne.

11. Varstvo osebnih podatkov ureja Splošna uredba o varstvu osebnih podatkov. Iz določb te uredbe med drugim izhaja, da sta ureditev obdelave osebnih podatkov in postopki obdelave teh podatkov prepuščena državam članicam EU.
12. Tako 78. člen Zakona o sodiščih (ZS) določa, da centralno kadrovska evidenco za sodnike in javne uslužbence sodišč upravlja Vrhovno sodišče RS (prvi odstavek 78. člena) in da se centralna kadrovska evidenca lahko upravlja z uporabo informacijske tehnologije (drugi odstavek 78. člena). Tretji odstavek istega člena določa osebne in druge podatke sodnikov, ki se v centralni kadrovski evidenci obdelujejo. Šesti odstavek istega člena določa, da so podatki iz centralne kadrovske evidence za sodnike zaupni, razen podatkov iz 2. točke, to so podatki o službenem razmerju za sodnika (datum nastopa sodniške službe oziroma odločba o izvolitvi in imenovanju sodnika, sodniško mesto) in 10. točke: evidenca napredovanj, priznanj, nagrad, dodelitev in razporeditev iz tretjega odstavka tega člena in da morajo organi, ki so pristojni sprejemati odločitve, o katerih se po določbi prejšnjega odstavka vodi centralna kadrovska evidenca, in organi, ki upravlja zbirke osebnih podatkov oziroma evidence, ki vsebujejo te podatke, podatke brezplačno zagotoviti Vrhovnemu sodišču Republike Slovenije, če niso javno dostopni. V 79. členu ZS pa je določeno, da ima oseba, katere podatki so vpisani v centralni kadrovski evidenci, pravico zahtevati brezplačni dostop do vsebine podatkov, ki se nanašajo nanjo, in zahtevati popravek, če so podatki napačni (prvi odstavek 79. člena). Nadalje je določeno, da imajo pravico do brezplačnega dostopa v centralno kadrovska evidenco sodni svet, ministrstvo, pristojno za pravosodje, disciplinsko sodišče, disciplinski tožilec, personalni svet in predsednik sodišča zaradi izvajanja pooblastil po tem zakonu oziroma zakonu, ki ureja sodniško službo ter nadzorni organi, določeni z zakonom (drugi odstavek 79. člena ZS). Po tretjem odstavku istega člena se podatki iz centralne kadrovske evidence lahko uporabijo za izvajanje tega zakona in zakona, ki ureja sodniško službo, zlasti glede urejanja položaja, pravic, dolžnosti in odgovornosti sodnikov ter za opravljanje zadev pravosodne in sodne uprave in da se podatki iz centralne kadrovske evidence, ki se nanašajo na javne uslužbence, lahko uporabijo tudi za izvajanje politike upravljanja kadrovskih virov, za obračun plač in izpolnjevanje drugih obveznosti delodajalca ter za odločanje o pravicah in obveznostih iz delovnih razmerij.

13. Podatki iz centralne kadrovske evidence se, kot je zgoraj navedeno, lahko uporabijo, za izvajanje ZS in zakona, ki ureja sodniško službo. Sodniško službo ureja Zakon o sodniški službi (ZSS). V prvem odstavku 31. člena ZSS je določeno, da personalni svet izdelava za sodnike oceno sodniške službe vsaka tri leta, pred tem časom pa na zahtevo sodnega sveta, predsednika sodišča, predsednika sodišča višje stopnje, ministra, pristojnega za pravosodje, ali sodnika samega. Minister, pristojen za pravosodje, lahko zahteva oceno sodniške službe samo v okviru izvajanja svojih pristojnosti. V drugem odstavku istega člena (31. člen ZSS) je določeno, da se ocena sodniške službe izdelava na podlagi podatkov iz osebne spisa sodnika in drugih podatkov o izpolnjevanju kriterijev iz 28. člena tega zakona ter se v okviru izdelave ocene sodniške službe za ugotovitev izpolnjevanja kriterijev pregledujejo spisi zadev, dodeljenih sodniku, in zadev, o katerih je že bilo pravnomočno odločeno. Po četrtem odstavku istega člena se osebni spis sodnika vodi v uradu predsednika sodišča, pri katerem sodnik opravlja sodniško službo, za predsednika sodišča pa v uradu predsednika sodišča neposredno višje stopnje; če pa je sodnik premeščen na drugo sodišče, se osebni spis prenese v urad predsednika tega sodišča. Po petem odstavku istega člena se v osebni spis sodnika po odredbi predsednika sodišča, predsednika sodišča višje stopnje, personalnega sveta, sodnega sveta ali na zahtevo sodnika vnašajo vsi podatki, pomembni za izdelavo ocene sodniške službe in se z vsebino vsakega vnosa takoj seznanijo sodnika, na katerega se spis nanaša. Po šestem odstavku istega člena lahko podatke iz osebne spisa vpogledajo le osebe in organi iz prejšnjega odstavka, disciplinski tožilec in disciplinsko sodišče zaradi izvajanja pooblastil po tem zakonu in zakonu, ki ureja organizacijo in pristojnost sodišč, ter sodnik, ki ima pravico do vpogleda v svoj osebni spis.
14. Iz navedenih določb ZS in ZSS tako izrecno izhaja, da so ocene sodniške službe zaupne in torej niso javne. To pomeni, kot je to pravilno navajal tožnik že v prvostopenjski odločbi, da je zakonodajalec z določbo šestega odstavka 78. člena ZS, s katero je izrecno predpisal obseg in način dostopa do podatkov o opravljanju javne funkcije v specifičnem primeru sodnikov oziroma v skladu z načelom sorazmernosti opravil tehtanje teh podatkov na eni strani in zasebnostjo sodnikov ter pomenom teh podatkov za njihovo nemoteno opravljanje sodniške funkcije na drugi strani. Poleg tega tako iz 78. člena ZS, kot tudi iz 31. člena ZSS izhaja, da ima pravico do dostopa do podatkov iz centralne kadrovske evidence o sodnikih (78. člen ZS) oziroma pravico do osebne spisa, v katerem se nahajajo sodniške ocene (31. člen ZSS), le omejen (določen) krog upravičencev. Navedena zakona tako ne omogočata prostega dostopa do podatkov o sodnikih v zvezi s sodniško oceno (vsakemu) prosilcu. Z restriktivno določenim krogom upravičencev do podatkov o sodnikih v zvezi z oceno je namreč zakonodajalec zaščitil uresničevanje načela neodvisnosti sodnikov kot nosilcev sodne veje oblasti, ki ga

pri opravljanju sodniške funkcije zagotavlja že 125. člen Ustave RS, poleg tega še 3. člen ZS in 2. in 2.a člen ZSS. To je tudi glavni razlog, da ZS v 9. točki tretjega odstavka 78. člena v povezavi s šestim odstavkom 78. člena ZS določa, da se kot zaupni podatek v centralni kadrovske evidenci obdeluje podatek o sodniški oceni.

15. Za odločitev v obravnavanem primeru je torej ključna neodvisnost sodstva kot celote in sodnikov kot individualnih neodvisnih nosilcev sodne veje oblasti, kar je pravilno izpostavil tožnik že v prvostopenjski odločbi. Neodvisnost sodnikov pomeni, da lahko vsak sodnik samostojno odloča brez kakršnihkoli ovir ali pritiskov. Do te ključne okoliščine za odločitev v obravnavani zadevi pa se toženec ni opredelil. V obrazložitvi izpodbijane odločbe sploh ni omenil ničesar o načelu neodvisnosti sodstva oziroma sodnikov. Kar pa seveda ne pomeni, da sodniki niso izpostavljeni nadzoru. Iz izpostavljenih zakonskih določb obeh citiranih zakonov namreč jasno izhaja tako javna odgovornost sodnikov v zvezi z opravljanjem sodniške funkcije kot tudi številni nadzorstveni mehanizmi, ki veljajo tudi za sodnike pri njihovem delu.
16. Toženec je svojo odločitev, da gre za podatke, dostopne prosilcu, oprl na prvo alinejo tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, da gre za podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije. Vendar se sodišče strinja s tožnikom, ki v tožbi pravilno opozarja, glede na izrecne določbe 78. člena ZS, da ni mogoče enačiti položaja javnih uslužbencev in položaja sodnikov. Položaj sodnikov, ki izvršujejo sodno oblast, je že v izhodišču drugačen od položaja javnih uslužbencev, zato njihov položaj tudi glede na potrebe po zaupnosti njihovih podatkov ni primerljiv. ZS izrecno ločuje med podatki za sodnike in javne uslužbence, ko v šestem odstavku 78. člena jasno navede, da so podatki za sodnike tajni, medtem ko za javne uslužbence zakon takšne določbe ne vsebuje. Zato se toženec tudi po mnenju sodišča ne more uspešno sklicevati na prakso sodišča v smiselno podobni zadevi, v kateri je bil obravnavan dostop do podatkov iz kadrovske evidence javnih uslužbencev.
17. Sodišče nadalje pritruje stališču tožnika, da pravna ovira glede dostopa do zahtevanih podatkov v obravnavanem primeru torej izhaja iz 78. in 79. člena ZS, kar je toženec očitno spregledal. Toženec torej ni pravilno uporabil določb 3. in 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ v povezavi s tretjim odstavkom 6. člena ZDIJZ in določbami 78. in 79. člena ZS. Samo preko varstva osebnih podatkov, kot je to storil toženec v konkretnem primeru, se obravnavane zadeve, glede na to, da je v zadevi ključna neodvisnost sodnikov, ne da pravilno rešiti. Zato se toženec zaradi napačnega naziranja tudi ni konkretno opredelil do izjeme notranjega delovanja organa iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, kar pomeni, da odločbe v tem delu ni mogoče preizkusiti. Zato je podana tudi kršitev 2. točke prvega odstavka 27. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1) v zvezi s 7. točko drugega odstavka 237. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP).

18. Tudi ni mogoče mimo dejstva, da so podatki, ki jih želi dobiti stranka z interesom, tudi po presoji sodišča sami po sebi goli statistični podatki, ki bi kot taki, kot je to zatrjeval tožnik že v prvostopenjski odločbi, brez ustrezne interpretacije lahko povzročili potencialno zavajajoče podatke in s tem možnost diskreditacije sodnika in posameznega sodišča, to pa bi lahko vplivalo tudi na nemoteno delovanje sodstva kot celote. Zakon o sodniški službi namreč izrecno varuje tako strokovno, kot tudi človeško avtoriteto sodnika (2. in 2.a člen ZSS) kot bistveno za učinkovito in kakovostno opravljanje sodniške funkcije. Krnjenje te avtoritete, do katerega lahko pripelje objava podatkov, ki so nepopolni in potencialno zavajajoči, zato lahko pomeni slabitev funkcije sodnika kot nosilca sodnega odločanja (125. člen Ustave RS in prvi odstavek 1. člena ZS). Gre torej za posledice, ki očitno lahko vplivajo na izvrševanje funkcij sodstva kot neodvisne veje oblasti.
19. Toženc je nadalje zavzel stališče, da so zahtevani podatki na podlagi 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ javni, ker se nanašajo na opravljanje javne funkcije in da zato v konkretnem primeru ni treba uporabiti a26.a člena ZDIJZ o stranski udeležbi v postopku. Sodišče se je do tega, da zahtevani podatki v konkretnem primeru niso javni že na podlagi zakona, ker določba 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ ne velja za sodnike, opredelilo zgoraj. Razen tega iz že ustaljene upravnosodne prakse (gl. npr. sodbe tukajšnjega sodišča U 1934/2007, I U 637/2010, I U 1421/2015) izhaja stališče, da morajo biti v postopku udeleženi vsi, na katerih pravice ali pravne koristi bi odločba lahko vplivala. Tudi v 38. členu Ustave RS je določeno, da ima posameznik pravico do zakonite obdelave osebnih podatkov in v nasprotnem primeru pravico do sodnega varstva. Tako po določbah Splošne uredbe o varstvu osebnih podatkov Poglavje III, ki govori o pravicah posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo, kot tudi po določbah Zakona o varstvu osebnih podatkov (32. člen) ima namreč posameznik določene (navedene) pravice v zvezi z obdelavo svojih osebnih podatkov, zlasti pravico do ugovora.
20. Sodišče še pojasnjuje, da je v obravnavanem primeru sklicevanje stranke z interesom na zadevi Halford v. Združeno kraljestvo in Copland v. Združeno kraljestvo v konkretnem primeru nerelevantno. Ne gre namreč za enako pravno in dejansko stanje kot v konkretnem primeru, saj v s strani stranke z interesom izpostavljenih zadevah ni šlo za sodnike.
21. Poleg bistvene kršitve upravnega postopka je torej v obravnavani zadevi prišlo tudi do napačne uporabe materialnega prava, zaradi katere se toženc v obrazložitvi izpodbijane odločbe ni opredelil do okoliščin, ki bi utegnile biti bistvenega pomena za odločitev. Sodišče je zato v skladu s 3. in 4. točko prvega odstavka 64. člena ZUS-1 izpodbijano odločbo odpravilo in v skladu s tretjim odstavkom istega člena vrnilo zadevo organu, ki je odločbo izdal, v ponoven postopek."

K točki 2:

22. Izrek o stroških temelji na določilu 3. odstavka 25. člena ZUS-1, ki določa, da sodišče, kadar ugotovi tožbi in upravni akt odpravi, tožniku glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve v upravnem sporu prisodi pavšalni znesek povračila stroškov v skladu s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (Pravilnik). Sodišče je, ker je tožbi ugodilo in je tožečo stranko zastopalo Državno odvetništvo, ki je zahtevalo tudi povrnitev stroškov postopka, stroškovnemu zahtevku ugodilo, ker je presodilo, da mora tožena stranka v skladu z določbo 3. odstavka 25. člena ZUS-1 povrniti stroške postopka tožeči stranki. Na podlagi 1. odstavka 3. člena Pravilnika je tako sodišče tožeči stranki prisodilo ustrezen pavšalni znesek, glede na to, da je bilo o zadevi odločeno na seji senata in ob upoštevanju določbe 1. odstavka 8. člena Zakona o državnem odvetništvu, da se stroški zastopanja državnega odvetništva v postopkih pred sodišči in drugimi organi obračunajo po tarifi, ki ureja odvetniške storitve.

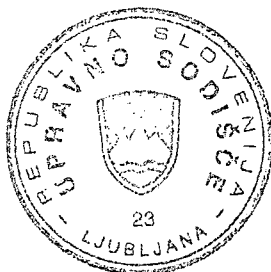
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 11. december 2019

Predsednik senata:

dr. Damjan Gantar, l.r.



Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: